

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 649

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 12 septembrie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 844 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	2–3
Decizia nr. 850 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale	4–6
Decizia nr. 908 din 5 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 ¹ alin. (11) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	6–7
Decizia nr. 910 din 5 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	8–9
Decizia nr. 980 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	9–10
Decizia nr. 1.000 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2008 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical	11–12
Decizia nr. 1.005 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale.....	12–14
Decizia nr. 1.010 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și a dispozițiilor art. 8 și art. 12 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 844

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție invocată de Ramona Daniela Chidovăț în Dosarul nr. 12.092/301/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, doamna avocat Ana-Maria Gușanu din cadrul Baroului București, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autoarei excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, prezentând argumentele expuse în motivarea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 1.445 din 3 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.092/301/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, 16, 17 și 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție invocată de Ramona Daniela Chidovăț** în Dosarul nr. 12.092/301/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal. Prin Încheierea din 26 noiembrie 2009, această din urmă instanță a respins excepția de neconstituționalitate invocată, iar împotriva încheierii menționate petenta a formulat recurs, admis de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, instanță care a dispus sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate invocată în cauză.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că normele criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie o veritabilă prezumție de temeinicie și legalitate a procesului-verbal de contravenție. Astfel, deși contravenția este o faptă de natură penală, sarcina probei este răsturnată în cazul plângerilor contravenționale, statul fiind dispensat de orice datorie de a proba, în schimb contravenientul este supus abuzului agentului constator, abuz pe care contravenientul este obligat să îl înlăture prin probe.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu interzic accesul persoanelor nemulțumite de modul de constatare a contravențiilor și aplicare a sancțiunilor corespunzătoare de a face plângere la instanța de judecată și nici exercitarea dreptului la apărare pe tot parcursul procesului. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15, art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 15: „(1) *Contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatori.*

(2) *Pot fi agenți constatori: primarii, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniștri și de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefecti, președinți ai consiliilor județene, primari, de primar general al municipiului București, precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale.*

(3) *Ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului Administrației și Internelor constată contravenții privind: apărarea ordinii publice; circulația pe drumurile publice; regulile generale de comerț; vânzarea, circulația și transportul produselor alimentare și nealimentare, țigărilor și băuturilor alcoolice; alte domenii de activitate stabilite prin lege sau prin hotărâre a Guvernului.”;*

— Art. 16: „(1) *Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte*

agentul constatator; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea.

(11) În cazul contravenienților cetățeni străini, persoane fără cetățenie sau cetățeni români cu domiciliul în străinătate, în procesul-verbal vor fi cuprinse și următoarele date: seria și numărul pașaportului ori ale altui document de trecere a frontierei de stat, data eliberării acestuia și statul emitent.

(2)—(4) abrogate

(5) În cazul în care contravenientul este minor procesul-verbal va cuprinde și numele, prenumele și domiciliul părinților sau ale altor reprezentanți ori ocrotitori legali ai acestuia.

(6) În situația în care contravenientul este persoană juridică în procesul-verbal se vor face mențiuni cu privire la denumirea, sediul, numărul de înmatriculare în registrul comerțului și codul fiscal ale acesteia, precum și datele de identificare a persoanei care o reprezintă.

(7) În momentul încheierii procesului-verbal agentul constatator este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica «Alte mențiuni», sub sancțiunea nulității procesului-verbal.”;

— Art. 17: „Lipsa mențiunilor privind numele, prenumele și calitatea agentului constatator, numele și prenumele contravenientului, iar în cazul persoanei juridice lipsa denumirii și a sediului acesteia, a faptei săvârșite și a datei comiterii acesteia sau a semnăturii agentului constatator atrage nulitatea procesului-verbal. Nulitatea se constată și din oficiu.”;

— Art. 19 alin. (1): „(1) Procesul-verbal se semnează pe fiecare pagină de agentul constatator și de contravenient. În cazul în care contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să semneze, agentul constatator va face mențiune despre aceste împrejurări, care trebuie să fie confirmate de cel puțin un martor. În acest caz procesul-verbal va cuprinde și datele personale din actul de identitate al martorului și semnătura acestuia.”

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție invocată de Ramona Daniela Chidovăț în Dosarul nr. 12.092/301/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, și cu motivare similară. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 421 din 7 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 25 mai 2011, Decizia nr. 608 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 16 iunie 2009, sau Decizia nr. 520 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2008. Cu acele prilejuri, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale, criticate separat sau împreună cu alte dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, a statuat că din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ci, mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare.

Referitor la obligația contravenientului de a-și dovedi nevinovăția în legătură cu fapta reținută în sarcina sa de către organul constatator, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, reținând cu acel prilej că „procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.”

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 850

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și ale art. 18 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Z-Agrobeea” — S.R.L. din comuna Săcălaz, județul Timiș, în Dosarul nr. 5.087/325/2010 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.087/325/2010, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și ale art. 18 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Z-Agrobeea” — S.R.L. din comuna Săcălaz, județul Timiș, într-un dosar având ca obiect validarea unei popri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate au caracter retroactiv, întrucât stabilesc grile de impozitare în funcție de veniturile pe care contribuabilii le-au avut la data de 31 decembrie 2008.

Dispozițiile art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 sunt nelegale, fiind în contradicție cu prevederile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal care prevede că orice modificare a acestui act normativ va intra în vigoare numai în prima zi a anului următor celui în care a fost adoptată prin lege. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 afectează îndatorirea cetățenilor de a contribui prin

taxe și impozite la cheltuielile publice (art. 56 din Constituție) și, în consecință, domeniul fiscalității nu poate face obiectul reglementării prin astfel de norme juridice, raportat și la prevederile art. 139 din Constituție. Această reglementare impune, în opinia autorului, fără dubiu, ca impozitele să fie stabilite numai prin lege.

Așadar, autorul excepției de neconstituționalitate susține faptul că impozitul pe profitul minim trebuia reglementat prin lege, nu prin ordonanță de urgență, deoarece abilitarea Guvernului pentru a emite ordonanțe este limitată.

Judecătoria Timișoara apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 32 pct. 1 și ale art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009, aprobată prin Legea nr. 227/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 12 iunie 2009, precum și prevederile art. 18 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003. Analizând motivele invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie doar prevederile art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și prevederile art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, astfel cum au fost modificate prin art. 32 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, care aveau următorul conținut:

— Art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009: „*Prevederile art. 32—34 intră în vigoare la data de 1 mai 2009.*”;

— Art. 18 alin. (3) din Codul fiscal: „Pentru aplicarea prevederilor alin. (2), sumele corespunzătoare impozitului minim, stabilite în funcție de veniturile totale înregistrate la data de 31 decembrie a anului precedent, sunt următoarele:

Venituri totale anuale (lei)	Impozit minim anual (lei)
0—52.000	2.200
52.001—215.000	4.300
215.001—430.000	6.500
430.001—4.300.000	8.600
4.300.001—21.500.000	11.000
21.500.001—129.000.000	22.000
Peste 129.000.001	43.000”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, ulterior sesizării sale, prevederile art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost abrogate de art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) — *Statul român*, art. 15 alin. (2) — *Universalitatea*, art. 115 alin. (4)—(6) — *Delegarea legislativă* și art. 139 — *Impozite, taxe și alte contribuții*.

Curtea reține că prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011*), nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, Curtea Constituțională și-a reconsiderat jurisprudența cu privire la sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, constatând că aceasta este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Astfel, Curtea a statuat că „se poate solicita controlul de constituționalitate numai al acelor dispoziții legale care, în cazuri concrete, sunt incidente pentru soluționarea litigiilor aflate pe rolul instanțelor, legi sau ordonanțe în ansamblu ori doar anumite reglementări din cuprinsul acestora. Instituirea acestei proceduri de control al constituționalității legii aplicabile în cauza dedusă judecării instanței de fond, ca modalitate de acces la justiție, implică în mod necesar asigurarea posibilității de a o utiliza pentru toți cei care au un drept, un interes legitim, capacitate și calitate procesuală. **Condiția ca dispoziția legală criticată pentru neconstituționalitate să aibă legătură cu soluționarea cauzei este, evident, necesară, dar și suficientă.**”

Curtea a mai constatat că „prin aplicarea rigidă a condiției ca legea sau ordonanța să fie «*in vigoare*» la data ridicării excepției, ca și la data soluționării acesteia de Curtea Constituțională, se înlătură de la controlul de constituționalitate dispozițiile legale determinante în soluționarea cauzei”.

În aceste condiții, Curtea va analiza constituționalitatea dispozițiilor art. 18 alin. (3) din Codul fiscal, întrucât și-au produs efectele față de autorul excepției de neconstituționalitate, potrivit principiului *tempus regit actum* și care au legătură cu soluționarea cauzei.

În ceea ce privește dispozițiile art. 18 alin. (3) din Codul fiscal, precum și reglementarea prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 a unor măsuri în domeniul politicii fiscale,

Curtea a statuat prin Decizia nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, că, referitor la încălcarea art. 115 alin. (6) din Constituție prin raportare la art. 56 din Constituție, critica nu poate fi primită, deoarece, pe de o parte, prevederea constituțională nu este aplicabilă persoanelor juridice, iar în ceea ce privește persoanele fizice autorizate, asimilabile întrucâtva persoanelor juridice, Curtea a reținut că textul criticat nu reglementează drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale ale persoanelor fizice derivând din statutul lor de cetățeni, ci obligații fiscale ce rezultă din desfășurarea unei activități economice generatoare de venituri impozabile.

Astfel fiind, nu se poate susține că, făcând trimitere la art. 56 din Constituție, ordonanța de urgență ar viza chiar îndatoririle ce revin persoanelor fizice în calitate de cetățeni.

Mai mult, în momentul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, Guvernul s-a aflat într-o situație extraordinară, care impune măsuri urgente menite tocmai să consolideze situația economică a țării și să mențină în efectivitate bugetul public național.

Referitor la critica potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 încalcă și prevederile art. 139 din Constituție, Curtea a constatat că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, Curtea a reținut că termenul „numai” folosit de prevederile alin. (1) al art. 139 din Constituție are semnificația de a interzice posibilitatea stabilirii de impozite și taxe pentru bugetul de stat prin acte normative inferioare, ca forță juridică, legii. În această categorie nu intră ordonanțele emise de Guvern, ci hotărârile Guvernului, care se emit pentru organizarea executării legilor, ordinele miniștrilor etc. A spune că expresia „numai” exclude posibilitatea adoptării de ordonanțe, fiind un domeniu rezervat legii organice, înseamnă a adăuga la Constituție.

Curtea a mai constatat și că art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, care adoptă drept bază de calcul veniturile realizate la 31 decembrie 2008, ceea ce nu este de natură să conducă la concluzia că s-ar încălca principiul neretroactivității legii civile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituția României. Dispozițiile art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 — Codul fiscal iau în considerare veniturile totale anuale care se încadrează între anumite marje și doar aplicarea impozitării urmează să se facă cu 1 mai 2009, respectiv de la o dată ulterioară publicării în Monitorul Oficial al României a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, în conformitate cu art. 78 din Constituția României.

Având în vedere considerentele expuse mai sus, Curtea nu poate reține nici încălcarea prevederilor art. 1 alin. (4) și nici a art. 115 alin. (2) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra lor, prin raportare la critici similare, constatând că sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 123 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 21 aprilie 2011, Curtea a reținut, în ceea ce privește critica potrivit căreia se realizează o neconcordanță între prevederile legale ale art. 4 din Legea nr. 571/2003 și cele ale art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, că aceasta nu poate fi primită. Astfel, în jurisprudența sa constantă, instanța de contencios constituțional a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Z-Agrobeea” — S.R.L. din comuna Săcălaz, județul Timiș, în Dosarul nr. 5.087/325/2010 al Judecătorei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 908

din 5 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ alin. (11) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ alin. (11) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Judecătoria Galați, din oficiu, în Dosarul nr. 9/233/2010 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.915D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că, deși la data sesizării Curții Constituționale, textul de lege criticat nu mai era în vigoare, el continuă să producă efecte juridice, astfel încât are legătură cu soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești. Măsura confiscării prevăzută de norma criticată reprezintă o sancțiune care se aplică în condițiile legii, în acord cu prevederile constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9/233/2010, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ alin. (11) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de instanță, din oficiu, într-o cauză având ca obiect o plângere împotriva procesului-verbal de constatare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța susține că, deși dispozițiile legale criticate nu disting cu privire la suma rezultată din operațiunea ilicită, a confisca întreaga sumă echivalează, în anumite condiții, cu privarea operatorului economic de posibilitatea de a plăti furnizorii de produse, cu atât mai mult cu cât „astfel de operațiuni se desfășoară în mod curent pe datorie. Ar însemna să fie sancționați și furnizorii, care nu vor mai putea încasa prețul produselor de la intermediar, deși greșeala nu le aparține lor, ci intermediarului. Echitabil ar fi ca sancțiunea confiscării să se refere doar la suma reprezentând diferența dintre prețul plătit pe produs furnizorului și prețul încasat pe produs de la beneficiarul final.”

Dispoziția legală criticată aduce atingere dreptului de proprietate al furnizorilor, care se vor vedea lipsiți atât de bunul inițial, cât și de contravaloarea acestuia.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât dispoziția legală criticată nu mai este în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 244¹ alin. (11) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, prevederi care au următorul conținut: *„Desfășurarea activității de comercializare de către operatorii economici prevăzuți la alin. (8), care nu îndeplinesc procedura și condițiile stabilite potrivit alin. (8), constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50.000 lei la 100.000 lei și confiscarea sumelor rezultate din această vânzare.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*.

1. Anterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009, prin art. III alin. (3), a abrogat, începând cu 1 aprilie 2010, prevederile art. 244¹ din titlul VIII *„Măsuri speciale privind supravegherea producției, importului și circulației unor produse accizabile”* din Codul fiscal, în prezent dispozițiile criticate nemaifiind în vigoare.

Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011*), nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a stabilit că sintagma *„în vigoare”* din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și

funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile legale criticate își produc în continuare efectele juridice. Astfel, prevederile art. 244¹ alin. (11) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal constituie temeiul juridic al procesului-verbal prin care se constată contravenția și se aplică sancțiunea contravenientului, proces-verbal care este contestat în justiție, plângerea petentului-contravenient constituind obiectul cauzei civile în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate. În acest caz, Curtea are competența de a controla constituționalitatea dispozițiilor legale ale art. 244¹ din Codul fiscal, chiar dacă ele nu mai sunt în vigoare la data pronunțării prezentei decizii, urmând ca instanța judecătorească să decidă cu privire la succesiunea în timp a normelor aplicabile în materie contravențională, cu respectarea principiului constituțional consacrat de art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căruia *„Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”*.

2. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci, în realitate, dorește modificarea textului legal criticat în sensul restrângerii cuantumului sumei care face obiectul confiscării, pentru ca, pe de o parte, în opinia sa, sancțiunea să fie mai echitabilă, iar, pe de altă parte, să nu fie afectat dreptul de proprietate al unei terțe persoane, *recte* furnizorul produselor distribuite, cu încălcarea procedurii și a condițiilor legale, de către operatorul economic care desfășoară activitatea de comercializare a produselor accizabile. Or, dintr-o asemenea motivare rezultă indubitabil că autorul excepției nu reclamă neconstituționalitatea dispozițiilor legale pe care le critică, ci dorește modificarea lor, astfel că excepția urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, *„Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”*, competența de a modifica sau completa actele normative revenind în exclusivitate legiuitorului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ alin. (11) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Judecătoria Galați, din oficiu, în Dosarul nr. 9/233/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 910

din 5 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
 Antonia Constantin.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Biroul Notarului Public „Szen Maria” din Sfântu Gheorghe în Dosarul nr. 2.801/305/2009 al Judecătoriei Sfântu Gheorghe și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.938D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.801/305/2009, **Judecătoria Sfântu Gheorghe a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Biroul Notarului Public „Szen Maria” din Sfântu Gheorghe într-o cauză având ca obiect o cerere pentru constatarea nulității absolute a unui contract de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin condițiile impuse de textul de lege criticat, dreptul de dispoziție asupra construcțiilor și terenurilor este suprimat, atunci când titularul dreptului de proprietate are o creanță fiscală neachitată față de bugetul local. Limitarea excesivă a prerogativelor dreptului de proprietate constă în introducerea în norma criticată a sintagmei „*orice creanțe fiscale locale*”, întrucât aceasta presupune interzicerea înstrăinării și în situațiile în care contribuabilul nu are nicio datorie față de bugetul local referitoare la imobilul care urmează a fi înstrăinat, ci are alte datorii, fără nicio legătură cu acesta. Condiția referitoare la stingerea oricăror creanțe ale titularului dreptului de proprietate al imobilului exclude posibilitatea persoanei, care are în proprietate mai multe imobile (construcții, terenuri) și care este îndatorată bugetului local sau altor creditori, de a înstrăina unul dintre aceste imobile în vederea satisfacerii obligațiilor față de creditori, inclusiv față de bugetul local.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 254 alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul conținut: *„Înstrăinarea unei clădiri, prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege, nu poate fi efectuată până când titularul dreptului de proprietate asupra clădirii respective nu are stinse orice creanțe fiscale locale, cu excepția obligațiilor fiscale aflate în litigiu, convenite bugetului local al unității administrativ-teritoriale unde este amplasată clădirea sau al celei unde își are domiciliul fiscal contribuabilul în cauză, cu termene de plată scadente până la data de întâi a lunii următoare celei în care are loc înstrăinarea. Atestarea achitării obligațiilor bugetare se face prin certificatul fiscal emis de compartimentul de specialitate al autorităților administrației publice locale. Actele prin care se înstrăinează clădiri cu încălcarea prevederilor prezentului alineat sunt nule de drept.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) — *Dreptul de proprietate privată*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate raportate la aceleași prevederi din Constituție ca și cele invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 1.069 din 14 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, Curtea a statuat că „dispozițiile legale criticate prevăd că înstrăinarea unui teren sau a unei construcții nu poate fi efectuată, sub sancțiunea nulității absolute a actului translativ de proprietate, până când titularul dreptului de proprietate asupra terenului respectiv nu are stinse orice creanțe fiscale locale, cu excepția obligațiilor fiscale aflate în litigiu, convenite bugetului local al unității administrativ-teritoriale unde este amplasat terenul sau al celei unde își are domiciliul fiscal contribuabilul în cauză.

Curtea constată că rațiunea care a stat la baza unei atari soluții legislative a fost crearea unui climat de stabilitate și securitate juridică, precum și preocuparea statului în a găsi metode eficiente pentru a determina contribuabilul să își execute obligațiile fiscale indiferent de natura și cuantumul lor. Astfel, Curtea reține că o asemenea măsură este expresia obligației pozitive a statului de a asigura ritmicitatea și certitudinea alimentării bugetelor locale cu sumele de bani aferente obligațiilor fiscale care revin în sarcina contribuabililor. Prin urmare, faptul că legiuitorul a condiționat înstrăinarea unui teren

sau a unei clădiri de stingerea tuturor creanțelor fiscale locale ale titularului dreptului de proprietate nu echivalează cu instituirea unei incapacități de a vinde sau de a dona bunul imobil în cauză, ci, din contră, o asemenea condiționare este menită să asigure în mod eficient îndeplinirea unei obligații legale și constituționale a persoanelor fizice sau juridice, și anume plata sarcinilor fiscale, indiferent de natura lor, la

bugetele locale. Or, în aceste condiții, Curtea constată că instituirea unei măsuri de protecție a bugetelor locale nu este de natură să încalce prevederile art. 44 din Constituție.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia anterioară își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Biroul Notarului Public „Szen Maria” din Sfântu Gheorghe în Dosarul nr. 2.801/305/2009 al Judecătoriei Sfântu Gheorghe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 980

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vâlcea în Dosarul nr. 1.625/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând, totodată, că autorul excepției confundă dreptul de petiționare, prevăzut la art. 51 din Constituție, cu liberul acces la justiție, prevăzut de norma constituțională de la art. 21.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.625/90/2010, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vâlcea într-o cauză având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 51 alin. (1) privind dreptul de petiționare și ale art. 52 alin. (3) referitor la răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare.

În acest sens, autorul excepției de neconstituționalitate susține, în esență, că dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 contravin normelor constituționale anterior enumerate, întrucât legiuitorul a extins în mod abuziv și nelegal exercitarea dreptului de a solicita acordarea unor despăgubiri morale conform Legii nr. 221/2009, dând mandat în acest scop oricărei persoane fizice sau juridice interesate și, din oficiu, parchetului de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor art. 51 alin. (1) și ale art. 52 alin. (3) din Constituție, întrucât stabilirea categoriilor de persoane care pot exercita dreptul de a introduce acțiuni având ca obiect acordarea unor despăgubiri morale conform Legii nr. 221/2009 este de competența exclusivă a legiuitorului.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 4 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009.

Din analiza dosarului, Curtea observă că, în realitate, autorul excepției critică dispozițiile art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009, potrivit căreia: „*Cererea poate fi introdusă și după decesul persoanei, de orice persoană fizică sau juridică interesată sau, din oficiu, de parchetul de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate se susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 51 alin. (1) privind dreptul de petiționare și ale art. 52 alin. (3) referitor la răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 389 din 24 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 471 din 5 iulie 2011, Curtea a reținut că, pe de o parte, dreptul de petiționare este un drept cetățenesc, de care beneficiază cetățenii în mod individual

sau grupurile de cetățeni, indiferent că sunt constituite *ad hoc* sau organizate în forme prevăzute de lege, iar, pe de altă parte, accesul liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, în sensul că orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, nicio lege neputând îngradi exercitarea acestui drept.

Așadar, Curtea a constatat că dispozițiile constituționale ale art. 51 alin. (1) se referă la dreptul de petiționare, care este diferit de dreptul de a introduce acțiuni la instanțele judecătorești, iar sesizarea instanțelor judecătorești pentru valorificarea unui drept sau pentru realizarea unui interes, care se poate obține numai pe calea justiției, nu reprezintă un aspect al dreptului de petiționare, sens în care, de altfel, Curtea s-a mai pronunțat, spre exemplu, prin deciziile nr. 175 din 15 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 17 mai 2004, și nr. 453 din 20 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 943 din 21 octombrie 2005.

Dreptul de petiționare se referă la cererile, reclamațiile, sesizările și propunerile în legătură cu rezolvarea unor probleme personale sau de grup ce nu presupun calea justiției și la care autoritățile publice au obligația de a răspunde în termenele și în condițiile stabilite potrivit legii, în timp ce cererile de chemare în judecată se soluționează după reguli specifice activității de judecată. În consecință, textul legal criticat nu este contrar reglementărilor constituționale cu privire la dreptul de petiționare, din moment ce conținutul său normativ nu are nicio relevanță asupra acestora. Astfel că, în ceea ce privește critica referitoare la pretinsa încălcare a art. 51 alin. (3) din Constituție, excepția urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Neexistând elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea în cauza de față.

În ceea ce privește critica privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 52 alin. (3) referitor la răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare, autorul excepției nu motivează pretinsa încălcare a acestora, iar simpla enumerare a textelor constituționale nu satisface exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căreia „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”. În acest sens este și jurisprudența constantă a Curții, cu titlu exemplificativ reținându-se Decizia nr. 147 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 10 mai 2011, Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, și Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vâlcea în Dosarul nr. 1.625/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.000

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2008 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență nr. 68/2008 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, excepție ridicată de Primăria Movilița și Consiliul Local Movilița în Dosarul nr. 3.420/91/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.420/91/2009, **Tribunalul Vrancea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2008 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical.**

Excepția a fost invocată de Primăria Movilița și Consiliul Local Movilița, într-un dosar având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate reglementează un transfer silit de proprietate care nu respectă prevederile referitoare la expropriere consacrate de art. 44 alin. (1) și (3) din Legea fundamentală și de art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, autorii excepției de neconstituționalitate arată că, în măsura în care se vând spațiile care au destinația de cabinete medicale, precum și spațiile în care se desfășoară activități conexe actului medical, chiar în condițiile interdicției de schimbare pe viitor a destinației acestora, statul nu va mai dispune de baza materială care să asigure îndeplinirea obligației constituționale menționate și, drept urmare, nu va mai putea garanta dreptul cetățenilor la ocrotirea sănătății.

Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, față de excepția invocată, apreciază că

nu își poate exprima o opinie concludentă atât timp cât autorii acesteia au preluat în motivarea excepției considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 871/2007.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2008 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 6 iunie 2008.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 34 — *Dreptul la ocrotirea sănătății* și art. 44 alin. (2) și (3) — *Dreptul de proprietate privată*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate.

Astfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2008 prevede, la art. 4: „*Consiliile județene sau consiliile locale, după caz, pot aproba prin hotărâre lista spațiilor și a terenurilor aferente din proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale ori din proprietatea privată a statului, pentru care sunt mandatate să vândă, ce urmează să fie vândute potrivit dispozițiilor prezentei ordonanțe [...]*”.

Curtea observă că, spre deosebire de reglementarea anterioară, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 22 iulie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 iunie 2006, declarată neconstituțională prin Decizia nr. 871 din 9 octombrie

2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 17 octombrie 2007, care impunea consiliilor locale să aprobe prin hotărâre lista spațiilor care urmau să fie vândute, actuala reglementare conferă consiliilor locale posibilitatea de a aproba sau nu prin hotărâre lista spațiilor destinate vânzării către medici, dentiști, biologi, biochimisti, fizicieni etc. sau altor persoane cu drept de liberă practică în domeniu. Așa fiind, prevederile legale criticate nu mai impun un transfer silit de proprietate, atributul dispoziției juridice asupra bunurilor care fac obiectul proprietății private a unităților administrativ-teritoriale ori a statului este neștirbit, nefiind, deci, încălcate dispozițiile art. 44 din Legea fundamentală, cum pretind autorii excepției.

Pe de altă parte, dacă autoritățile publice locale hotărăsc să vândă respectivele spații sau o parte din ele (în condițiile

ordonanței de urgență în vigoare), prin aceasta nu se aduce atingere dispozițiilor art. 34 din Constituție, ci — dimpotrivă — se asigură, în sistemul sanitar actual, baza materială necesară medicilor și celorlalți specialiști pentru mai buna îndeplinire a actului medical, în scopul asigurării sănătății populației. Prevederile art. 10 alin. (2) și (3) din ordonanță prevăd, în acest sens, că imobilele dobândite în condițiile prezentei ordonanțe de urgență nu pot fi înstrăinate, închiriate sau folosite de cumpărător pentru alte activități decât în scopul desfășurării activității medicale și/sau a activităților conexe actului medical, iar în localitățile în care există un singur spațiu medical cu destinația de cabinet de medicină de familie, acesta își va menține destinația în cazul înstrăinării.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2008 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, excepție ridicată de Primăria Movilița și Consiliul Local Movilița, în Dosarul nr. 2.582/112/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.005

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Alina-Paula Fughina în Dosarul nr. 7.365/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția

comercială, contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.422D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.365/118/2009, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a**

Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Alina-Paula Fughina într-o cauză având ca obiect o cerere în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât încalcă principiul contradictorialității procesului civil și al imparțialității judecătorului. Mai mult, acestea dau posibilitate soluționării cererii doar pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de către părți, împiedicând exercitarea dreptului la apărare, iar emiterea titlului executoriu în urma unui proces sumar și executarea acestui titlu încalcă dreptul constituțional la ocrotirea proprietății. Așa fiind, apărarea exercitată prin formularea unei cereri în anulare nu poate fi la fel de eficientă ca aceea de care ar putea beneficia debitorul într-o cale de atac prevăzută de dreptul comun.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 13 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, care au următorul conținut:

— Art. 2 alin. (1): „*Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale.*”;

— Art. 6 alin. (2): „*La cerere se anexează înscrisurile ce atestă cuantumul sumei datorate și orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia.*”;

— Art. 13: „(1) *Împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia.*

(2) *Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.*

(3) *Cererea în anulare nu suspendă executarea. Suspendarea va putea fi însă încuviințată, la cererea debitorului, numai cu dare de cauțiune, al cărei cuantum va fi fixat de instanță.*

(4) *Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța de plată, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 9 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.*

(5) *Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.*”;

— Art. 14: „(1) *Ordonanța de plată, devenită irevocabilă ca urmare a neintroducerii sau respingerii cererii în anulare, constituie titlu executoriu.*

(2) *Împotriva executării silite a ordonanței de plată debitorul poate face contestație la executare, potrivit dreptului comun. În cadrul contestației nu se pot invoca decât aspecte legate de procedura de executare.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și art. 24 — *Dreptul la apărare*. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007, Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri, exemple fiind Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege.

Curtea a observat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 reglementează procedura recuperării pe cale judecătorească exclusiv a acelor creanțe care izvorăsc din contracte comerciale și care sunt, în același timp, certe, lichide și exigibile. În acest scop, la cererea privind creanța de plată a prețului, creditorul trebuie să anexeze, potrivit art. 6 alin. (2) din ordonanță, înscrisurile ce atestă cuantumul sumei datorate, precum și orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia. Potrivit art. 9, debitorul poate contesta creanța prin întâmpinare, instanța urmând să verifice dacă această contestație este întemeiată, iar art. 10 alin. (1) prevede că, în cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată. Conform art. 13, împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia, hotărârea prin care a fost respinsă cererea fiind irevocabilă.

Curtea a reținut că, în virtutea prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul, în considerarea unor situații deosebite, poate să stabilească reguli de procedură speciale, derogatorii de la regulile dreptului comun. Astfel, limitarea probatoriului administrat în cauză la înscrisurile doveditoare ale acesteia, precum și instituirea caracterului irevocabil al hotărârii prin care se respinge cererea în anulare reprezintă opțiuni ale legiuitorului, care se circumscriu competenței sale exclusive prevăzute de Legea fundamentală.

Așa fiind, Curtea a constatat că, potrivit textelor de lege criticate, rezultă în mod evident că procedura ce face obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 se desfășoară într-un cadru procesual menit să asigure toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil, iar debitorul are la îndemână suficiente mijloace procedurale pentru a-și apăra interesele.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia anterioară își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 13 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Alina-Paula Fughina în Dosarul nr. 7.365/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.010

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și a dispozițiilor art. 8 și art. 12 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și a dispozițiilor art. 8 și art. 12 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, excepție ridicată de Sindicatul Liber al Salariaților din Administrația Publică Locală a Municipiului Botoșani în Dosarul nr. 4.578/40/2009 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.946D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că Legea nr. 130/1996 a fost abrogată prin dispozițiile art. 224 lit. d) din Legea nr. 62/2011, iar actul normativ abrogator a preluat în art. 132 dispozițiile art. 8 din legea abrogată. În continuare, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că textele de lege criticate nu contravin prevederilor din Legea fundamentală invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.578/40/2009, **Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și a dispozițiilor art. 8 și art. 12 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă.**

Excepția a fost ridicată de Sindicatul Liber al Salariaților din Administrația Publică Locală a Municipiului Botoșani cu prilejul soluționării recursului declarat împotriva Sentinței nr. 81 din 20 ianuarie 2010, pronunțată de Tribunalul Botoșani — Secția comercială în Dosarul nr. 4.578/40/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prin textele de lege criticate sunt limitate domeniile în care pot fi negociate acordurile colective, încalcându-se astfel drepturile fundamentale la negociere colectivă și la nediscriminare. Astfel, consideră că se creează o veritabilă discriminare a funcționarilor publici în raport cu ceilalți salariați.

Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, dispoziții potrivit cărora *„Autoritățile și instituțiile publice pot încheia anual, în condițiile legii, acorduri cu sindicatele reprezentative ale funcționarilor publici sau cu reprezentanții funcționarilor publici, care să cuprindă numai măsuri referitoare la:*

- a) constituirea și folosirea fondurilor destinate îmbunătățirii condițiilor la locul de muncă;
- b) sănătatea și securitatea în muncă;
- c) programul zilnic de lucru;
- d) perfecționarea profesională;
- e) alte măsuri decât cele prevăzute de lege, referitoare la protecția celor aleși în organele de conducere ale organizațiilor sindicale.”

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 8 și art. 12 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 19 mai 1998, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 8: *„(1) Clauzele contractelor colective de muncă pot fi stabilite numai în limitele și în condițiile prevăzute de prezenta lege.*

(2) Contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.

(3) Contractele individuale de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă.

(4) La încheierea contractului colectiv de muncă, prevederile legale referitoare la drepturile salariaților au un caracter minimal.”;

— Art. 12: *„(1) Contracte colective de muncă se pot încheia și pentru salariații instituțiilor bugetare. Prin aceste contracte nu se pot negocia clauze referitoare la drepturile ale căror acordare și quantum sunt stabilite prin dispoziții legale.*

(2) Contractele colective de muncă ale salariaților instituțiilor bugetare se pot încheia la nivelul unităților, la nivelul administrației sau al serviciilor publice locale, pentru instituțiile din subordinea acestora, și la nivel departamental, pentru instituțiile subordonate.”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (5) privind garantarea dreptului la negocieri colective în materie de muncă și a caracterului obligatoriu al convențiilor și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. De asemenea, consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin raportare la interzicerea discriminării, art. 2 pct. 2 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 131/1970 privind Fixarea salariilor minime, în special în ceea ce privește țările în curs de dezvoltare, referitor la libertatea de negociere colectivă, și

prevederile art. 7 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 154/1981 privind promovarea negocierii colective, art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la interzicerea discriminării și art. 6 din Carta Socială Europeană, care reglementează dreptul la negociere colectivă al angajaților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 130/1996 a fost abrogată prin dispozițiile art. 224 lit. d) din Legea dialogului social nr. 62/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 10 mai 2011.

Curtea reține însă că, potrivit celor statuate prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011*) aflată în curs de publicare, dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate și care sunt aplicabile litigiului în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate în virtutea principiului *„tempus regit actum”*, pot constitui obiect al excepției de neconstituționalitate chiar dacă acestea au fost abrogate sau și-au încetat aplicarea.

Având în vedere considerentele acestei decizii, Curtea urmează a se pronunța asupra dispozițiilor de lege cu care a fost sesizată, dispoziții care au reprezentat temeiul juridic al cererii de anulare a unor dispoziții dintr-un contract colectiv de muncă privind acordarea sporului de fidelitate unei categorii de salariați și care constituie obiectul cauzei în care s-a ridicat prezenta excepție de neconstituționalitate.

Cu privire la argumentele de neconstituționalitate invocate în prezenta cauză, Curtea constată că acestea au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional. Astfel, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, Curtea, prin Decizia nr. 1.221 din 29 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 6 noiembrie 2009, a reținut că principiul nediscriminării „nu poate fi invocat în ipoteza a două situații sau categorii de subiecte de drept diferite, ci doar în condiții comparabile sau de egalitate, fără diferențe majore, esențiale dintre cei doi termeni reglementați în ipoteza unei norme juridice. Astfel, funcționarii publici reprezintă o categorie de salariați aparte, ce se deosebesc prin statutul legal specific, acesta fiind, la rândul său, întemeiat pe principiile legalității, imparțialității și obiectivității, al transparenței, al responsabilității, al stabilității în exercitarea funcției publice și al subordonării ierarhice. Așadar, consecințele ce derivă din această diferență de statut profesional nu decurg, din «simplul considerent al calității de funcționar public», ci constau într-o serie de drepturi și obligații specifice, reglementate de lege, printre care și aceea cuprinsă la art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, criticate pentru neconstituționalitate. O reglementare asemănătoare se regăsește și la art. 12 alin. (1) din Legea nr. 130/1996 [...]”.

Curtea a arătat totodată că este firesc ca drepturile de natură salarială ale funcționarilor publici să fie stabilite, sub aspectul cuantumului lor, prin lege, și nu prin contractul colectiv de muncă, ca urmare a negocierilor, la fel ca în cazul personalului contractual, având în vedere statutul profesional al acestora și, în special, sursa de finanțare a acestor venituri, și anume bugetul public național. Faptul că aceste elemente ale contractului colectiv de muncă nu sunt supuse negocierii între părți nu are semnificația încălcării dreptului la negocieri colective în materie de muncă, consacrat de art. 41 alin. (5) din Constituție, în condițiile în care art. 9 din Legea fundamentală prevede expres că *„Sindicatelor, patronatelor și asociațiile profesionale se constituie și își desfășoară activitatea potrivit statutelor lor, în condițiile legii. [...]”*

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și a dispozițiilor art. 8 și art. 12 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, excepție ridicată de Sindicatul Liber al Salariaților din Administrația Publică Locală a Municipiului Botoșani în Dosarul nr. 4.578/40/2009 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

